

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. B.,** zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, sp. zn. KÚOK/57532/2016/ODSH-SD/7356, čj. KUOK 67075/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2017, čj. 41 A 60/2016-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 4. 2016, čj. PVMU 47546/2016 16a, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 28. 2. 2016 v 13:47 hod. jako řidič osobního motorového vozidla Mercedes Benz, r. z. X, na dálnici D46 ve směru jízdy na Olomouc, v km 11, a v místě, kde je rychlost omezena dopravní značkou B20a – Nejvyšší dovolená rychlost na 110 km/h, byla motorizovanou

hlídkou Policie ČR uvedenému vozidlu při průjezdu naměřena rychlost jízdy 188 km/h (po odečtu odchylky 3 %). Tímto jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť dovolenou rychlost jízdy mimo obec překročil o 78 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u krajského soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud shledal námitku, že žalobce vozidlo neřídil, nedůvodnou, neboť podle oznámení přestupku byl žalobce při dopravní kontrole ztotožněn dle řidičského průkazu (k přestupkovému jednání se odmítl vyjádřit a oznámení nepodepsal). Dle připojeného videozáznamu přitom měli policisté vozidlo žalobce po celou dobu na dohled a nevyplývá z něj, že by např. došlo k výměně řidičů. Rovněž na připojené fotografii je zaznamenáno vozidlo žalobce, který sám stojí v pozadí. Také všechny relevantní doklady (občanský a řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a průkaz o povolení k trvalému pobytu) jsou vedeny na žalobce. Nevyvstaly tedy žádné pochyby o totožnosti řidiče - žalobce.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce a shledal naplnění také materiálních znaků přestupku, protože společenskou nebezpečnost jednání žalobce by nemohlo nijak snížit, že v důsledku jeho vysoké rychlosti nevzniklo žádné ohrožení. Jednání žalobce vyhodnotil krajský soud ve shodě se správními orgány jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je zejména zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (tj. ochrany života, zdraví a majetku). Pro naplnění materiálních znaků přestupku se ostatně ani nevyžaduje, aby vytýkaným jednáním byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má přitom výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28). Žalobce, který překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 78 km/h přitom mohl svým jednáním ohrozit či omezit ostatní řidiče, neboť dle pořízeného videozáznamu byl hustý provoz, žalobce po celou dobu jel v levém jízdním pruhu a předjížděl ostatní účastníky silničního provozu.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel vytkl, že žalovaný se nezabýval jeho odvolací námitkou, že vozidlo v rozhodné době neřídil; žalovaným tedy byla aplikována „*zásada presumpce viny*“.

[7] Dále stěžovatel namítl, že správní orgány neprokázaly, že svým jednáním naplnil materiální znaky přestupku, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či jakkoli narušil veřejný zájem. Není správný názor žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají jeho formálním znakům. Žalovaný nelogicky uvedl, že naplnění materiálních znaků přestupku spatřuje v porušení pravidel silničního provozu, na jejichž dodržování je dán

společenský zájem. Tato formulace stírá rozdíly mezi materiálními a formálními znaky přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008). Pro posouzení materiálních znaků přestupku je také klíčové přesné zjištění místa vytýkaného jednání a hustoty provozu, kterou se však rozhodnutí žalovaného nijak nezabývá. Silnice, na které mělo k tomuto jednání dojít, prochází rovnými a přehlednými úseky a pouze minimálně jakoukoli zastavěnou oblastí. K ohrožení ostatních účastníků silničního provozu tedy dojít nemohlo, což mohlo být prokázáno výpověďmi zasahujících policistů.

[8] Stěžovatel uvedl, že krajský soud se nesprávně ztotožnil se závěry správních orgánů, že přestupek byl (včetně jeho materiálních znaků) prokázán. Z tohoto důvodu se proti němu brání kasační stížností podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhuje, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] NSS úvodem považuje za nutné zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá jeho zrušení. Kasační stížnost tudíž míří k přezkoumání pravomocného rozsudku krajského soudu, je postavena na principu námitkového řízení, což znamená, že stěžovatel je povinen tvrdit důvody, pro které požaduje napadené soudní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Tomu musí odpovídat rovněž argumentace stěžovatele v kasační stížnosti.

[12] Není důvodem kasační stížnosti, jestliže stěžovatel nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud (nikoli správní orgán) podle stěžovatele dopustil. Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti, na stěžovateli. Zajisté platí, že pokud ze znění kasační stížnosti jsou důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl krajský soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Argumentace proti právnímu posouzení přitom musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003-50).

[13] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Stěžovatel v projednávané věci v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti lze jen obtížně konkrétní námitky odpovídající těmto uplatněným důvodům ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu seznat; stěžovatel uvedl toliko v posledním odstavci kasační stížnosti, že krajský soud zamítl jeho žalobu a shrnul

argumentaci obsaženou v napadeném rozsudku, podle níž se krajský soud se závěry správních orgánů ztotožnil. V kasační stížnosti tak stěžovatel de facto uplatňuje tvrzení, která vznesl v odvolání a s nimiž se vypořádal žalovaný, a poté v žalobě, s kterými se vypořádal krajský soud.

[14] NSS tedy konstatuje, že kasační stížnost je na samé hranici své přípustnosti, a s přihlédnutím k výše uvedenému tak mohl pouze v obecné rovině přezkoumat, zda se krajský soud nedopustil pochybení při posouzení právní otázky či jiné vady řízení, k nimž by byl povinen NSS přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, čj. 5 As 222/2017-46).

[15] Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 26/2011-68, uvedl: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ Po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl NSS k závěru, že správní orgány tomuto požadavku plně dostály. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez jakékoli důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že se přestupek stal, na kterém místě se stal a že se jej dopustil právě stěžovatel. Skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku, byla dostačující, správní orgány na základě nich dospěly ke správným právním závěrům o spáchání přestupku stěžovatelem a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám. Rovněž dle názoru NSS bylo dostatečně spolehlivě prokázáno, že stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost omezenou v daném místě dálnice na 110 km/h o 78 km/h, tedy ve výši zcela podstatné; tím naplnil jak formální tak i materiální znaky přestupku. NSS se shoduje rovněž se závěrem krajského soudu, že pro rozhodnutí ve věci byl již ve správním řízení nadbytečný výslech zasahujících policistů, neboť nevznikly jakékoli pochybnosti o tom, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo řídil a dopustil se dotčeného přestupku.

[16] Z rozsudku NSS sp. zn. 5 As 104/2008 přitom nelze učinit závěr, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku (srov. opět rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018, čj. 5 As 222/2017-46). Jak opět správně rozvedl krajský soud, v uvedené věci se jednalo o případ v zásadních skutečnostech odlišný.

[17] NSS tedy neshledal žádné vady rozsudku krajského soudu, pro které by jej bylo možné považovat za nezákonný. Krajský soud se zcela dostatečně a přezkoumatelně vypořádal s veškerými žalobními námitkami; v podrobnostech NSS na odůvodnění jeho rozsudku odkazuje. Ani skutečnost, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, jehož rozhodnutí stálo na logických a přezkoumatelných úvahách a na hodnocení důkazů majících oporu ve spise, nečiní napadený rozsudek nezákonným.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

pokračování

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. června 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu